

Ord, han brugte, men Meningen var, at Verden vilde fortabe sig i Materialisme, som om ikke Krigen selv havde vist den grufdeste Materialisme, og som om ikke Freden selv med de Farer, Freden kan medføre: de sociale Modsætninger og andre Modsætninger, dog i alle Maader maa være langt, langt at foretrække for selv det mindste Krigsventyr. Men ogsaa her i denne Sal har man sunget noget i denne Toneart, det er blot falsk. Man har talt noget om, at det er Veghed og Mangel paa Offervillighed, Mangel paa Mandsmod, om De har Lyst, der karakteriserer dem, som gaar med til et Afrustningsforslag. Jeg spørger, om man f. Eks. mener, at den nuværende Militærordning virkelig har ydet noget Bidrag til at oplære vor Ungdom i, hvad der hedder fysisk Idræt. Jeg skal for at belyse dette Forhold blot give et Par Tal fra Aaret 1909. Her var af 38 353 bedømte værnepligtige 9 638 eller 30,1 pCt., der blev kasseret, 6 287 blev afvist, og kun Resten blev taget til Soldater. Nu kan man sige, at naar et Afrustningsforslag traadte i Kraft, var der slet ikke nogen, som blev værnepligtig undtagen dem, der ligefrem blev betalt for det, de fik den fysiske Uddannelse, som dog er en stor Nødvendighed for Ungdommen. Men da den nuværende Militærordning egentlig slet intet byder i denne Henseende, saa er det, som tiltrænges, et Supplement til det foreliggende Lovforslag, et Supplement — det vil jeg i meget høj Grad understrege — i den Retning, at Gymnastik og Idræt i vort Land faar en yderligere Statsstøtte. Der gives for lidt hertil; er det rigtigt, at Ungdommen skal oplæres til at være nationalt sindet, til at kunne træde i Skranken med andre, hvor der prøves Kræfter, hvad enten det er Boksning, Brydning eller Fodbold, saa er det ikke et for Landet uvigtigt eller ligegyldigt Spørgsmaal. Jeg tror, at vi endnu ser med for stor Ligegyldighed herpaa, og at man, navnlig naar det drejer sig om at opelske vor Ungdom til Selvhævdelse, maa yde større og mere væsentlige Bidrag til Gymnastik og Idræt, end man gør.

Taler man nu endelig om den Skade — jeg vil ganske kort vende tilbage hertil —, der er gjort i Udlandet ved vort Afrustningsforslag, saa siger jeg: Skaden kan ikke være i Arbejderklassens Øjne, tværtimod, banebrydende er denne Tanke, og den vil før eller senere gøre sig helt gældende, selv om der for os ramler nogle Traditioner, det gør der, jeg indrømmer det.

Blandt andet vil jo en Del Musik forsvinde, og lige saa lidt som vi har Raad til

at undvære Idræt for Ungdommen, har vi Raad til at undvære Musik. De ved, jeg er Fortaler for denne Sag; jeg vover at hævde med største Eftertryk, at for et Folks kulturelle Forædling spiller Musikken en ganske overordentlig Rolle. Man vil her miste en Del Musik, som jeg med Sorg vil se forsvinde. Naa, vi beholder vel Vagtparaden, det er jo altid en Trøst. Jeg kunde tænke mig — det er min Yndlingsidé —, at faglige Musikkorps suppleret med virkelig udlærte Musikere og støttede af Stat og Kommune var i Stand til at løfte den musikalske Standard her i Landet, og det tror jeg er muligt. Jeg maa maaske nævne i Forbigaaende — det hænger dog sammen med hele dette Lovforslag om Afvæbningen —, at da et Korps af Hollændere for et Aar siden var her i Byen, præsterede disse Amatørmusikere en vidunderlig god Gademusik; og Musik i Gaden er opløttende for et Folk, det faar Hjertet til at banke friskere og frejdigere og har derfor sin kulturelle Værdi. Noget i den Retning kunde jeg tænke mig gennemført ogsaa hos os, og jeg vil i hvert Fald, naar dette Forslag overhovedet kan tænkes at træde i Kraft, have det Haab, at Musikken ikke bliver glemt. Tilgiv mig, ærede Medlemmer, hvis jeg med stor Varme taler om denne Sag, maaske har De ikke akkurat den samme Varme for den som jeg, men De vil utvivlsomt give mig Ret i, at med Hensyn til hele vor aandelige Velfærd, vor Livsglæde, vor Lyst til at frydes ved, hvad denne Verden kan byde os af godt, findes der ingen Kunststart, der har saa stor Betydning som Musikken. Og vi lever jo ikke blot for at fremme økonomiske Interesser, men ogsaa for at fremme Landets aandelige Interesser, af hvilke Musikken har den stærkeste Føling med det store Folk.

Endelig vil jeg gerne tale om et Spørgsmaal, som er blevet nævnt fra flere Sider; navnlig det ærede Medlem Hr. Pürschel kredsede om den bolschevikiske Fare og om den gule Fare. Jeg tror, man skal være lidt mindre bange for Bolschevismen, og i hvert Fald vil jeg sige til det ærede Medlem og hans Meningsstæller, at hvis de vil have et Bolværk mod Bolschevismen, finder de det kun i Arbejderklassens Organisation, i Socialdemokratiet — der findes intet andet Bolværk. Men i øvrigt er jeg af den Overbevisning, at de forenede Sovjetrepublikker har nok at gøre med deres egne indre Anliggender. Selv om de har blandet sig i andre Landes Anliggender, vil det, de har at udrette indenfor deres eget Omraade, være tilstrækkeligt til at lægge fuldt Beslag paa deres egne Kræfter.